PARLAMENT EUROPEJSKI 2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0243/2011

21.6.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych
(2011/2010(INI))

Komisja Gospodarcza i Monetarna

Sprawozdawca: Peter Skinner

PR_INI

SPIS TREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 3

UZASADNIENIE 9

OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW 14

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI 19

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych
(2011/2010(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 lipca 2010 r. zatytułowany „Biała księga w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych" (COM(2010)0370),

– uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II)[1],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych)[2],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie kryzysu w spółce Equitable Life Assurance Society[3],

– uwzględniając sprawozdanie końcowe z dnia 23 maja 2007 r. komisji śledczej do zbadania sprawy kryzysu w spółce Equitable Life Assurance Society (A6-0203/2007),

– uwzględniając art. 48 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Prawnej, jak również Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7–0243/2011),

A. mając na uwadze, że kryzys finansowy pokazał, że konsumenci mogą szybko stracić zaufanie do systemu finansowego przy braku odpowiednich procesów wypłacania odszkodowań za straty poniesione przez konsumentów w wyniku upadłości instytucji finansowych,

B. mając na uwadze, że ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne mogą okazać się cennym narzędziem do zmniejszania ryzyka, na które narażeni są ubezpieczający lub, w stosownych przypadkach, beneficjenci w razie upadłości zakładu ubezpieczeń,

C. mając na uwadze, że zapotrzebowanie na ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne, ich funkcja i ich struktura nie są zbieżne z systemami gwarancji depozytów lub rekompensat dla inwestorów ze względu na różny model biznesowy ubezpieczycieli i różny poziom ekspozycji konsumentów na ryzyko w przypadku upadłości ubezpieczyciela,

---

[1] Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.
[2] Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.
[3] P6_TA(2006)0293.

D. mając na uwadze szeroki wybór ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych dostępnych w państwach członkowskich oraz fakt, że systemy te oferują zróżnicowane poziomy ochrony konsumentów w ramach różnych linii produktów i na podstawie różnych modeli finansowania,

E. mając na uwadze, że ubezpieczający ani, w stosownych przypadkach, beneficjenci nie ponieśli w wyniku kryzysu finansowego znacznych strat i że europejski sektor ubezpieczeń wyszedł z kryzysu ponosząc stosunkowo niewielkie szkody,

F. mając na uwadze, że dyrektywa Wypłacalność II wprowadza stopniowanie działań nadzorczych, co ma na celu zmniejszenie ryzyka upadłości ubezpieczyciela i zminimalizowanie powstałych w wyniku tego zdarzenia negatywnych skutków dla ubezpieczających lub, w stosownych przypadkach, beneficjentów,

G. mając na uwadze, że wprowadzenie dyrektywy Wypłacalność II i ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych przyczyni się do stworzenia równych szans na europejskim rynku ubezpieczeń i pomoże w zakończeniu procesu tworzenia rynku wewnętrznego,

H. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą Wypłacalność II roszczenia ubezpieczających i, w stosownych przypadkach, beneficjentów są zabezpieczone w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela (kiedy ubezpieczyciel naruszy kapitałowy wymóg wypłacalności) i są zagrożone jedynie w przypadku upadłości ubezpieczyciela (kiedy aktywa są niewystarczające do pokrycia zobowiązań),

I. mając na uwadze, że transgraniczne świadczenie usług ubezpieczeniowych w UE nie jest częstym zjawiskiem, ale może się nasilić w wyniku wprowadzenia dyrektywy Wypłacalność II dzięki korzyściom kapitałowym oferowanym przez ogólnoeuropejską strukturę oddziałów,

J. mając na uwadze, że brak zharmonizowanych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych na szczeblu europejskim oraz różnorodność systemów obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich doprowadziły do nieskutecznej i nierównej ochrony posiadaczy polis ubezpieczeniowych oraz spowolniły funkcjonowanie rynku ubezpieczeniowego przez zakłócenie transgranicznej konkurencji,

K mając na uwadze, że zaufanie konsumenta do funkcjonowania rynku wewnętrznego w zakresie usług finansowych można zagwarantować jedynie poprzez stały poziom ochrony konsumentów bez względu na pochodzenie usługodawcy, przede wszystkim przez konsekwentne stosowanie zdrowych zasad ostrożnościowych i sprawowanie skutecznego nadzoru przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) i właściwe organy krajowe w stosownych przypadkach,

L. mając na uwadze, że poziom zagrożenia podatników upadłością instytucji finansowych należy ograniczyć do minimum poprzez zapewnienie skutecznego i równomiernego nadzoru sprawowanego przez krajowe i europejskie organy nadzoru,

1. uznaje, że nowy system nadzoru i przyszła dyrektywa Wypłacalność II przyczynią się do dalszej poprawy ochrony konsumentów;

2. wzywa Komisję, aby w odniesieniu do zasad i definicji określonych w dyrektywie Wypłacalność II i w nowych ramach nadzorczych, przedstawiła propozycje dyrektywy wprowadzającej minimalną transgraniczną harmonizację, która ustanowiłaby zwarte i spójne transgraniczne ramy dla krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych we wszystkich państwach członkowskich i zapewniałaby ochronę konsumentów stosowaną wyłącznie w ostateczności, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeniowe nie są w stanie wypełnić swoich zobowiązań umownych z powodu niewypłacalności;

3. wzywa Komisję do szybkiego przedłożenia wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych w celu uzupełnienia systemów gwarantowania depozytów, systemu rekompensat dla inwestorów i Wypłacalności II;

4. uznaje, że możliwość występowania nierównych szans mogłaby spowodować arbitraż regulacyjny, co wpłynęłoby na ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne; wzywa Komisję, aby przeanalizowała zależność między harmonizacją i zastosowaniem systemów obowiązujących w UE a zasadą państwa siedziby w celu wyjaśnienia czy doszło do istotnego zakłócenia rynku; uważa, że przegląd ten należy przeprowadzić w terminie trzech lat po pełnym wdrożeniu dyrektywy Wypłacalność II;

5. zgadza się, że dyrektywa Wypłacalność II nie gwarantuje otoczenia w pełni chroniącego zakłady ubezpieczeń przed bankructwami i nie chroni konsumentów przed stratą w przypadku ogłoszenia upadłości przez zakłady ubezpieczeń; w związku z tym wzywa Komisję, aby zadbała, by wspólny ubezpieczeniowy system gwarancyjny, który ma zostać przyjęty, był zgodny i spójny z dyrektywą Wypłacalność II;

6. popiera przyjęcie zasady państwa siedziby, zgodnie z którą krajowe ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne obejmują polisy sprzedane przez ubezpieczyciela, niezależnie od miejsca sprzedaży, uznając, że: a) w ramach dyrektywy Wypłacalność II wzrośnie transgraniczne świadczeniu usług ubezpieczeniowych i b) upadłość ubezpieczyciela będzie związana z nieodpowiednią kontrolą organu nadzoru państwa siedziby, a zatem ciężar odpowiedzialności za upadłość będzie spoczywał na ubezpieczeniowych systemach gwarancyjnych państwa siedziby, które powinno zapewniać ochronę konsumentom w ostateczności wyłącznie w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń nie są w stanie wypełnić swoich zobowiązań umownych z powodu niewypłacalności; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków oraz konsultacji publicznych z zainteresowanymi podmiotami na temat włączenia ubezpieczeń na życie jako kwestii priorytetowej i na temat praktycznej strony włączenia ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie do transgranicznego ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego w celu zagwarantowania właściwego poziomu ochrony konsumentów oraz równych warunków konkurencji między państwami członkowskimi; jest przekonany, że Komisja i EUNUiPPE powinny ustalić przesłanki w celu zagwarantowania, że dodatkowe koszty ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego są zrównoważone z celem, jakim jest ochrona konsumentów; zauważa, że obecnie obowiązujące prawo UE dotyczące systemów gwarancji depozytów i systemów ochrony inwestorów obejmuje jedynie produkty oszczędnościowe;

7. nalega, aby model finansowania krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych był oparty na zasadzie pomocniczości, odzwierciedlając zasadę nadzoru państwa siedziby oraz różnorodność modeli stosowanych przez istniejące ubezpieczeniowe systemy

gwarancyjne; wzywa Komisję, aby nie popierała podejścia wyłącznie ex ante do finansowania ze względu na brak istotnych argumentów przemawiających za takim podejściem i związane z tym ryzyko dezorganizacji;

8. nalega, aby państwa członkowskie zadbały o przeprowadzanie testów obejmujących krajowe ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne oraz aby były one informowane, w przypadku gdy właściwe organy stwierdzą w zakładzie ubezpieczeniowym problemy, które mogą spowodować interwencję na mocy odpowiedniego systemu; proponuje, aby testy te były przeprowadzane co najmniej raz na trzy lata lub gdy wymagają tego okoliczności; uważa ponadto, że Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) powinien okresowo przeprowadzać wzajemne oceny, aby zbadać długoterminową stabilność finansową systemów i w razie konieczności domagać się poprawy;

9. przyznaje, że stosowanie zasady pomocniczości w odniesieniu do wyboru modelu finansowania ex-ante i post-ante może doprowadzić do zakłócenia konkurencji między państwami członkowskimi; wyraża przekonanie, że takie zakłócenia mają jednakowy wpływ na ochronę zarówno konsumentów, jak i podatników i że zajmując się takimi zakłóceniami Komisja powinna przyjąć ostrożne i długofalowe podejście;

10. uznaje, że istnieją różne sposoby zapewnienia ochrony konsumentów:

– odszkodowanie: straty, jakie może ponieść ubezpieczający lub beneficjent w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela, są rekompensowane bezpośrednio w wyniku zorganizowanego procesu likwidacji szkód;

– ciągłość: ciągłość umów ubezpieczeniowych zapewnia się przez przeniesienie portfela do pozostałych ubezpieczycieli na rynku lub do specjalnej jednostki utworzonej w tym celu;

zaleca dopuszczenie obu podejść w przyszłych ramach ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, z uwzględnieniem różnic między rynkami krajowymi w zakresie wielkości, koncentracji, a także charakteru i różnorodności oferowanych produktów ubezpieczeniowych;

11. domaga się, aby informacje udzielane konsumentom w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela były łatwo dostępne, wyczerpujące i zrozumiałe oraz aby wskazywały podmiot, do którego konsumenci powinni się zwrócić z roszczeniami lub zapytaniami; jest przekonany, że utworzenie jednego punktu kontaktowego dla wszystkich systemów gwarancji lub rekompensat finansowych sprawiłoby, że istniejące przepisy byłyby rzeczywiście korzystne dla konsumentów, zwłaszcza w odniesieniu do udzielania informacji oraz ułatwiania transgranicznych kontaktów i płatności;

12. podkreśla, że oparte na zasadzie państwa siedziby podejście do ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych może być wiarygodne z perspektywy konsumenta jedynie w przypadku, gdy doświadczenia konsumentów związane z obiema funkcjami ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych (przeniesieniem portfela i roszczeniami ze strony ubezpieczających o odszkodowanie) cechuje spójność; wzywa, aby Komisja zażądała opracowania jednego procesu w języku ojczystym konsumenta i powołania – w

ramach krajowego organu nadzoru – punktu kontaktowego dla konsumentów, który zajmowałby się wszelkimi roszczeniami o odszkodowanie dotyczącymi gwarancji ubezpieczeniowych niezależnie od lokalizacji ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych państwa siedziby; zaleca, aby Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) przyjął zharmonizowane i przejrzyste podejście opierające się na zasadzie prostoty i najlepszych praktykach, w razie konieczności za pomocą wiążących norm technicznych;

13. podkreśla, że należy poprawić stan wiedzy konsumentów na temat usług finansowych i związanego z nimi ryzyka; w związku z tym proponuje wprowadzenie w przypadku polis ubezpieczeniowych mechanizmu podobnego do europejskiego znormalizowanego arkusza informacyjnego (ESIS), który obejmowałby jasne i obowiązkowe ostrzeżenia przed ryzykiem związanym ze złożonymi produktami inwestycyjnymi powiązanymi z ubezpieczeniem oraz informacje o istnieniu ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego powiązanego z konkretnym organem krajowym w celu ułatwienia ubezpieczającemu zrozumienia produktów ubezpieczeniowych i umożliwienia mu dostępu do wszelkich istotnych informacji;

14. jest przekonany, że organy nadzoru państwa siedziby i państwa przyjmującego powinny ściśle współpracować z zainteresowanymi krajowymi ubezpieczeniowymi systemami gwarancyjnymi, a współpraca ta powinna przebiegać w ramach europejskich ram nadzoru celem zagwarantowania jak najmniejszych zakłóceń, na jakie może być narażony ubezpieczający lub, w stosownym przypadku, beneficjent w państwie przyjmującym w przypadku upadłości ubezpieczyciela, działając za pośrednictwem kolegium organów nadzoru przy udziale i nadzorze EUNUiPPE w celu zapewnienia spójności między systemami;

15. wzywa Komisję, aby sprecyzowała rolę ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych w odniesieniu do pośredników;

16. twierdzi, że w celu zapewnienia ubezpieczającym i beneficjentom kompleksowej i trwałej ochrony Komisja powinna utrzymać i uwzględnić inne mechanizmy ochrony i przepisy prawne, które już funkcjonują; uważa, że ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny być uruchamiane w sytuacji, gdy inne mechanizmy ochrony zawiodły;

17. podkreśla, że nowe prawodawstwo UE nie powinno służyć osłabieniu ochrony zapewnianej przez ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne istniejące obecnie w państwach członkowskich oraz że konsumenci nie powinni być narażeni na żadne straty z powodu niedostatecznie uregulowanej przepisami kwestii odpowiedniego nadzorowania ubezpieczycieli; w związku z tym wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że europejskie ramy dotyczące ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych będą funkcjonować jako rozwiązanie ostateczne, gwarantując rekompensatę w możliwie najpełniejszym zakresie kwalifikującym się do niej ubezpieczającym (lub w stosownym przypadku beneficjentom) lub środek zapewniający możliwość przeniesienia własności portfela w rozsądnym terminie w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń;

18. uznaje, że zakłady ubezpieczeń odpowiadają za postępowanie swoich pracowników i że pośrednicy są zobowiązani do posiadania ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności zawodowej; zauważa, że oszustwo podlega prawu karnemu i prawu deliktów; uznaje, że

za sprawą przepisów dotyczących ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego obejmujących nieuczciwą sprzedaż i oszustwo organy nadzoru mogą stracić czujność i wolę stosowania uprawnień nadzorczych, co stworzy okazję do nadużyć;

19. zauważa, że w przypadku braku prawnie wiążącej definicji UE określającej czym jest małe przedsiębiorstwo lub mikroprzedsiębiorstwo oraz zważywszy na zmieniający się wraz z upływem czasu charakter takich przedsiębiorstw, zakres wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinien być ograniczony do osób fizycznych oraz że osoby fizyczne bezpośrednio związane z niewypłacalnym ubezpieczycielem, takie jak dyrektorzy, kadra zarządzająca wyższego szczebla lub członkowie zarządu posiadający prawo głosu, których obszar odpowiedzialności zawodowej wiąże się z przyczynami niewypłacalności, powinni być wykluczeni z grupy konsumentów; wzywa Komisję, aby dokonała ponownej oceny tej kwestii w celu włączenia wybranych osób prawnych po uprzednim uzgodnieniu prawnie wiążącej definicji; zwraca uwagę, że zgodnie z zasadą pomocniczości każde z państw członkowskich może zdecydować o włączeniu osób prawnych do krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych;

20. przyznaje, że kwestie związane z koncentracją rynku mogą ograniczyć zdolność ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych do uwzględniania wszystkich roszczeń ubezpieczających lub, w stosownych przypadkach, beneficjentów wynikających z upadłości jednego lub kilku ubezpieczycieli; uważa, że należy unikać wprowadzania takich przepisów dotyczących ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, które mogłyby prowadzić do nakładania dalszych ograniczeń na skoncentrowane rynki;

21. przewiduje rolę nadzorczą dla EUNUiPPE w zakresie koordynowania testów warunków skrajnych dla danego rynku przeprowadzanych przez organy krajowe i w zakresie koordynowania ogólnoeuropejskich testów warunków skrajnych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, wraz z wydawaniem – w razie konieczności – zaleceń, oraz w zakresie regularnego przeprowadzania wzajemnych ocen, aby zagwarantować wymianę metod opartych na najlepszych praktykach;

22. zauważa, że na niewielkich i skoncentrowanych rynkach utworzenie ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego z nieodpowiednimi mechanizmami finansowania mogłoby spowodować ryzyko systemowe poprzez zwiększanie stopnia wzajemnych powiązań między ubezpieczycielami, co doprowadziłoby do stworzenia nierównych warunków konkurencji między mniejszymi i większymi rynkami, ponieważ mniejsze rynki miałyby większe trudności w radzeniu sobie z kosztami; zauważa, że należy uwzględnić te trudności, aby uniknąć nakładania dalszych ograniczeń na skoncentrowane rynki; wzywa Komisję, aby pozostawiła państwom członkowskim swobodę w dostosowywaniu zasad finansowania oraz innych aspektów konstrukcji ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego do określonych potrzeb rynków krajowych;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

Ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne są uznawane za wartościowe narzędzie służące ograniczaniu ryzyka, na które narażony jest ubezpieczający w przypadku upadłości zakładu ubezpieczeń. Parlament Europejski wielokrotnie podkreślał swoje poparcie dla rozważenia możliwości przyjęcia podejścia na szczeblu Unii Europejskiej (dyrektywa Wypłacalność II, art. 242; EUNUiPPE, art. 26), a sprawozdawca zasadniczo popiera wnioski przedstawione przez Komisję Europejską w Białej księdze w sprawie dyrektywy dotyczącej ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych (opublikowanej w lipcu 2010 r.), uważając je w istocie za niezwykle ważne dla powodzenia dyrektywy Wypłacalność II.

Kwestia ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych jest skomplikowana ze względu na duże zróżnicowanie systemów istniejących w państwach członkowskich UE i wzajemnego oddziaływania pomiędzy ubezpieczeniowymi systemami gwarancyjnymi a innymi kwestiami analizowanymi w chwili obecnej na szczeblu UE, w szczególności kwestią zbliżającego się wprowadzenia dyrektywy Wypłacalność II.
W uzasadnieniu najpierw przeanalizowana zostanie kwestia rozwiązania na szczeblu UE, a następnie przedstawione zostaną preferencje sprawozdawcy.

Czy wymiar unijny jest potrzebny?

Dyrektywa Wypłacalność II – od 2013 r. – całkowicie zmieni europejski sektor ubezpieczeniowy. Ze statystycznego punktu widzenia dzięki ekonomicznym, opartym na ocenie ryzyka wymogom określonym w dyrektywie Wypłacalność II w ciągu 200 lat upadłość będzie ogłaszał nie więcej niż jeden ubezpieczyciel. Upadłość odnosi się do sytuacji, kiedy wielkość kapitału ubezpieczyciela jest niewystarczająca do pokrycia jego zobowiązań. W takiej sytuacji istnieje ryzyko, że ubezpieczający występujący z roszczeniami zostaną narażeni na straty.

Jednak dyrektywa Wypłacalność II wprowadza stopniowanie interwencji organu nadzoru zanim będzie mogło dojść do upadłości. Stopniowanie oficjalnie rozpoczyna się z chwilą, gdy ubezpieczyciel naruszy kapitałowy wymóg wypłacalności. W takiej sytuacji właściwy organ nadzoru zażąda od ubezpieczyciela podjęcia działań w celu przywrócenia, w ustalonym terminie, poziomu kapitału ubezpieczyciela powyżej kapitałowego wymogu wypłacalności. W przypadku dalszego pogorszenia poziomu kapitału prowadzącego do naruszenia minimalnego wymogu kapitałowego, ubezpieczyciel będzie nadal prowadził swoją działalność i będzie w stanie spełnić roszczenia wynikające z polisy, ale zostanie objęty surowym nadzorem, w tym zakazem zawierania nowych umów i/lub przymusową sprzedażą portfeli i/lub innych aktywów. W praktyce od ubezpieczycieli będzie się wymagać utrzymania kapitału nawet powyżej kapitałowego wymogu wypłacalności.

W tej sytuacji sprawozdawca dostrzega cztery obszary, w których ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny mieć wymiar unijny:

1) Zapewnienie ochrony konsumentów w przypadku upadłości ubezpieczyciela
Choć jest to wysoce nieprawdopodobne może się zdarzyć, że (transgraniczny) ubezpieczyciel ogłosi upadłość i ubezpieczający, których uzasadnione roszczenia nie mogą zostać wypłacone w konsekwencji mogą ponieść straty ze względu na brak ubezpieczeniowych systemów

gwarancyjnych.

2) Zapewnienie jednakowej ochrony konsumentów niezależnie od państwa siedziby ubezpieczyciela

W nadchodzących latach działalność transgraniczna najprawdopodobniej wzrośnie ponieważ coraz większa liczba ogólnoeuropejskich ubezpieczycieli odchodzi od modelu opartego na jednostkach zależnych na rzecz modelu opartego na oddziałach, w celu uzyskania korzyści kapitałowych, które taka struktura oferuje na mocy dyrektywy Wypłacalność II. W związku z tym, że konsumenci chętniej wykupią ubezpieczenie od zakładów prowadzących działalność na rynkach, gdzie obowiązują odmienne ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne lub gdzie takie systemy nie istnieją, rodzą się oczywiste kwestie związane ze spójnością ochrony konsumentów.

3) Zapewnianie ochrony konsumentów w przypadku nadużycia lub nieuczciwej sprzedaży

W następstwie nieuczciwej sprzedaży lub działań niezgodnych z prawem prowadzonych przez ubezpieczyciela lub przez pośredników ubezpieczający mogą osiągnąć niższe zyski i/lub ponieść straty wynikające z czynników innych niż upadłość ubezpieczyciela. W celu zapewnienia zaufania konsumentów wobec usług finansowych ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny pokrywać również te roszczenia konsumentów, które wynikają z nadużycia lub nieuczciwej sprzedaży, ponieważ z perspektywy konsumenta nie ma różnicy między stratami spowodowanymi upadłością ubezpieczyciela czy też nieuczciwą sprzedażą/nadużyciem – wszystkie wynikają z niedostatecznego uregulowania tej kwestii w przepisach.

4) Zapewnienie ochrony podatnika w przypadku niewydolności ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych

W przypadku niektórych rynków, gdzie dominuje jeden lub niewielka liczba ubezpieczycieli zajmujących się składkami przypisanymi, w przypadku upadłości podatnik może zostać zmuszony do pokrycia kosztów związanych z wypłatami ubezpieczeń, nawet jeżeli istnieją ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne. Z perspektywy europejskiej jest to szczególna kwestia, kiedy to niewypłacalny ubezpieczyciel korzysta z paszportu w celu przeniesienia składek ubezpieczeniowych do innego państwa wewnątrz UE. Potencjalne ryzyko, na które jest narażony podatnik w związku z niewydolnością ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinno być ograniczone do absolutnego minimum.

Najważniejsze punkty dyrektywy w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych w UE

Sprawozdawca jest przekonany, że cztery cele omówione powyżej można należycie osiągnąć dzięki dyrektywie wprowadzającej minimalną harmonizację, która ma zapewnić taki sam poziom ochrony konsumentów niezależnie od lokalizacji zakładu ubezpieczeń wystawiającego polisę i ograniczyć narażenie podatników na roszczenia na rynkach, gdzie wielkość jednego lub kilku ubezpieczycieli w stosunku do całego rynku jest taka, że ich upadłość zagroziłaby zdolności ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych do zaspokojenia roszczeń ubezpieczających. Sprawozdawca uważa, że w obrębie tych granic, które zostaną szczegółowo określone poniżej, projekt omawianego systemu powinien opierać się na zasadzie pomocniczości. W tej sytuacji sprawozdawca przyznaje, że pominięto kwestię potencjalnego ryzyka zakłócenia konkurencji w ramach jednolitego rynku, jest jednak

przekonany, że kwestie te najlepiej jest rozwiązywać w późniejszym terminie – po umocnieniu innych zmian ustawodawczych i osiągnięciu podstawowych celów ochrony konsumentów i podatników.

Zasięg geograficzny ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinien opierać się na zasadzie państwa siedziby

Podejście zgodne z zasadą państwa przyjmującego ma swoje zalety z perspektywy zapewniania równych warunków i ochrony konsumentów, przy braku standardów ochrony konsumentów zharmonizowanych na szczeblu UE. Niemniej jednak może ono doprowadzić do powielania kosztów ponoszonych przez ogólnoeuropejskich ubezpieczycieli, którzy będą zmuszeni uczestniczyć w licznych systemach krajowych, i – co ważniejsze z perspektywy nadzoru ostrożnościowego – jest sprzeczne z dyrektywą Wypłacalność II, która kładzie nacisk na to, by główny organ nadzoru (organ nadzoru państwa siedziby) miał całkowitą swobodę podejmowania decyzji w kwestiach ostrożnościowych. Dlatego też upadłość ubezpieczyciela będzie związana z nieodpowiednim nadzorem sprawowanym przez organ nadzoru państwa siedziby i ciężar odpowiedzialności za wypłaty odszkodowań na rzecz ubezpieczających, którzy w wyniku tej upadłości ponieśli straty, będzie spoczywał na ubezpieczeniowych systemach gwarancyjnych państwa siedziby.

Ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny całkowicie pokryć uzasadnione roszczenia ubezpieczeniowe w zakresie wszystkich form ubezpieczeń, a proces wypłaty odszkodowań powinien zagwarantować spójność doświadczeń konsumentów

Sprawozdawca uważa, że aby konsumenci nie stracili zaufania zarówno do sektora ubezpieczeniowego, jak i do jednolitego rynku usług finansowych, najważniejszym punktem ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych UE powinno być zapewnienie spójnego poziomu ochrony konsumentów w zakresie wszystkich produktów ubezpieczeniowych w przypadku upadłości ubezpieczyciela, nieupoważnionej sprzedaży (przez pośrednika) lub w przypadku nadużycia. Nowe ustawodawstwo UE nie powinno doprowadzić do ograniczenia ochrony konsumentów w państwach członkowskich, biorąc pod uwagę istniejące wcześniej ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne (niektóre z nich już oferują ochronę wszystkich rodzajów ubezpieczeń i/lub 100% wypłat). Dlatego europejscy konsumenci powinni być pewni, że wszystkie typy produktów ubezpieczeniowych, które kupują, są objęte ubezpieczeniowymi systemami gwarancyjnymi i że systemy te stanowią gwarancję otrzymania przez nich 100% odszkodowań w określonym terminie, bez wyjątku w całej UE.

Ponadto, aby uczynić zasadę państwa siedziby wiarygodną z punktu widzenia konsumentów, niezbędna jest spójność doświadczeń konsumentów w zakresie roszczeń w ramach ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych niezależnie od państwa siedziby ubezpieczyciela. Istotne jest, aby ubezpieczający mieli jeden punkt kontaktu z ich krajowym organem nadzoru, który udzieli im pomocy w zakresie roszczeń, zarówno w ramach krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, jak i ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych w innym państwie członkowskim. Ubezpieczający powinni nie tylko otrzymać odpowiednią pomoc w zrozumieniu procesu rekompensaty, ale także mieć możliwość formułowania roszczeń w swoim języku ojczystym. Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych powinien zadbać o opracowanie zharmonizowanego podejścia do roszczeń o odszkodowanie wnoszonych przez

ubezpieczających w oparciu o zasadę prostoty i najlepsze praktyki, w razie konieczności stosując obowiązujące normy techniczne. Organy nadzoru państwa siedziby i państwa przyjmującego powinny ściśle współpracować w celu zapewnienia jak najmniejszych zakłóceń dla ubezpieczającego w „państwie przyjmującym" w przypadku upadłości.

Ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny na tym etapie objąć wyłącznie osoby fizyczne, chociaż krajowe systemy mogą objąć osoby prawne

Z perspektywy jednolitego rynku korzystne jest włączenie mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw do ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, jednak określenie kryteriów definiujących takie przedsiębiorstwa wymaga szczególnej uwagi. Istotnie sprawozdawca zauważa, że chociaż istnieje unijna definicja określająca czym jest MŚP (Zalecenie Komisji 2003/361/WE), nie jest ona konsekwentnie stosowana w całej UE. Zmieniający się w perspektywie czasowej charakter takich przedsiębiorstw wprowadza dodatkowe komplikacje. Dlatego też każda przyszła dyrektywa w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinna ograniczać się do osób fizycznych, jednak po przyjęciu definicji prawnej MŚP w całej UE oraz ugruntowaniu ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych obejmujących wyłącznie konsumentów, Komisja powinna ponownie zająć się kwestią ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, które obejmowałyby również osoby prawne. Sprawozdawca jest przekonany, że, dzięki realizacji podejścia opartego na minimalnej harmonizacji, zalecanego w tym sprawozdaniu, poszczególne państwa członkowskie powinny mieć możliwość włączenia osób prawnych do swoich krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, jeżeli wyrażą taką wolę.

Model finansowania ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinien opierać się na zasadzie pomocniczości. Ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny być wystarczająco solidne, a organ nadzoru państwa siedziby powinien – pod nadzorem EUNUiPPE – stosować wiarygodne standardy nadzorcze, aby uniknąć finansowania roszczeń o odszkodowanie z pieniędzy podatników

Istniejące ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne odzwierciedlają swoiste cechy rynków krajowych, a ich struktura jest wysoce zróżnicowana. W związku z tym, że ochrona konsumentów i podatników jest spójna i skuteczna sprawozdawca nie dostrzega na tym etapie celowości przyjęcia zharmonizowanego europejskiego podejścia do finansowania ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych.

Sprawozdawca nie poparłby w szczególności podejścia ex-ante określonego w dyrektywie w sprawie minimalnej harmonizacji. Mimo iż w niektórych państwach członkowskich z uwagi na uwarunkowania historyczne może okazać się to właściwe, niejasne są powody, dla których UE miałaby udostępnić możliwość finansowania ex-ante, zważywszy, że:

- nawet podczas kryzysów finansowych ubezpieczyciele – w odróżnieniu od banków – nie ogłaszają masowo upadłości w związku z ich odmiennym profilem finansowania i brakiem współzależności systemowych
- niewypłacalność/upadłość ubezpieczyciela nie skutkuje natychmiastowym wystąpieniem wymogu finansowania, gdyż z punktu widzenia konsumenta roszczenia z tytułu ubezpieczenia są pozbawione płynności, w odróżnieniu od depozytów detalicznych w bankach
- pomimo iż twierdzi się, że posiadanie systemów ex ante obniża pokusę nadużycia, nie

ma dowodów, które sugerowałyby, że ubezpieczyciele działający w Europie w ramach istniejących systemów ex ante lub ex post przyjmują w konsekwencji różne profile ryzyka

- na poziomie makroekonomicznym wątpliwości budzi kwestia dotycząca tego, czy rozmiary systemu ex ante byłyby wystarczające, aby przyczynić się do zmniejszenia procyklicznych skutków kryzysu

Jednakże sprawozdawca przyznaje, że na nielicznych rynkach występuje koncentracja, w wyniku której upadłość jednego lub kilku ubezpieczycieli mogłaby stanowić poważne obciążenie w zakresie możliwości ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych do uwzględnienia wszystkich roszczeń zgłoszonych zanim organy nadzoru zdołałyby zmienić strukturę i/lub sprzedać zakład i/lub portfel ubezpieczeń. Mogłoby to ostatecznie doprowadzić do sytuacji, w której podatnik byłby zmuszony pokryć koszty roszczeń. Sprawozdawca uważa, że w takiej sytuacji na właściwym organie nadzoru państwa siedziby spoczywa obowiązek zagwarantowania, że dodatkowe ryzyko, na jakie narażone są krajowe ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne w związku z obecnością jednego lub kilku dużych ubezpieczycieli, jest uwzględnione w dodatkowych standardach nadzorczych. Można tego dokonać poprzez wprowadzenie ogólnego funduszu ex-ante, dodatkowych wymogów kapitałowych nałożonych na mocy dyrektywy Wypłacalność II na większych ubezpieczycieli (na mocy drugiego filaru lub bardziej rygorystycznego zatwierdzenia modelu wewnętrznego), poprzez wkład ubezpieczycieli transgranicznych w konkretny system ex-ante, co wymaga od ubezpieczyciela odkładania dodatkowych środków na rachunku powierniczym, lub przyjmując inne podejście. Z uwagi na skutki, jakie niepowodzenie krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych może mieć na zaufanie do rynków w Europie, krajowe organy nadzorcze wspólnie z Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych powinny przeprowadzić test warunków skrajnych krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych – dotyczący poszczególnych rynków i obejmujący swoim zasięgiem całą Europę – w celu zagwarantowania, że nie ugną się w przypadku upadłości jednego lub kilku ubezpieczycieli, powinny również opracować zalecenia w przypadku, gdy modele ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych okażą się niewystarczające. Powinny temu towarzyszyć wzajemne oceny, by zagwarantować, że podejście do ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych opiera się na wymianie najlepszych praktyk.

14.4.2011

OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW

dla Komisji Gospodarczej i Monetarnej

w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych
(2011/2010(INI))

Sprawozdawca: Louis Grech

WSKAZÓWKI

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zwraca się do Komisji Gospodarczej i Monetarnej, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

A. mając na uwadze, że niedawne spowolnienie gospodarcze obnażyło szereg poważnych braków i nierówności na jednolitym rynku, a wszystkie one miały niekorzystny wpływ na zaufanie konsumentów i obywateli; mając na uwadze, że w celu ochrony praw konsumentów i przywrócenia ich zaufania do rynków finansowych UE musi pilnie podjąć działania, należycie uwzględniając interesy konsumentów we wszystkich obecnych i przyszłych inicjatywach,

B. mając na uwadze, że brak ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych na szczeblu europejskim oraz różne systemy przyjęte w poszczególnych państwach członkowskich doprowadziły do nieskutecznej i nierównej ochrony posiadaczy polis ubezpieczeniowych oraz spowolniły funkcjonowanie rynku ubezpieczeniowego przez zakłócenie transgranicznej konkurencji,

1. uważa, że przyjęcie wspólnego ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego na szczeblu UE oraz przystosowanie różnych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych istniejących w państwach członkowskich skutecznie wzmocniłoby zaufanie obywateli, stanowiło ochronę praw konsumentów i podatników oraz przyczyniło się do stabilności rynkowej na rynku wewnętrznym i rynku usług finansowych w ogóle, a w branży ubezpieczeniowej w szczególności; wobec tego z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w zakresie ustanowienia minimalnych ram harmonizacji dotyczących ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego;

2. zgadza się, że dyrektywa Wypłacalność II nie gwarantuje otoczenia w pełni chroniącego przed bankructwami zakładów ubezpieczeń i nie chroni konsumentów przed stratą w przypadku jakiegokolwiek potencjalnego upadku zakładów ubezpieczeń; wzywa w związku z tym Komisję do zapewnienia kohezji i koherencji wspólnego ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego, który zostanie przyjęty wraz z dyrektywą Wypłacalność II;

3. przyznaje, że podejściem najbardziej realistycznym i najpożyteczniejszym byłoby w tej chwili ustanowienie spójnych i prawnie wiążących ram dotyczących ochrony dzięki ubezpieczeniowym systemom gwarancyjnym w oparciu o zasadę minimalnej harmonizacji, które to ramy nie powinny osłabiać ochrony zapewnianej już przez niektóre państwa członkowskie; zgadza się, że w perspektywie długoterminowej należy dążyć do harmonizacji przepisów dotyczących kwestii ważnych z punktu widzenia konsumentów, takich jak zasada macierzystego państwa członkowskiego, limity odszkodowań i in.; jest zdania, że w przypadku wejścia w życie ram legislacyjnych dotyczących ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych Komisja powinna zadbać o dokonanie przez ekspertów oceny umożliwiającej stwierdzenie, czy prawodawstwo to spełniło swoje podstawowe cele i kluczowe założenia; zgadza się z opinią, że struktura legislacyjna dotycząca ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinna się opierać na rzetelnych ocenach oddziaływania;

4. argumentuje, że w celu zapewnienia posiadaczom polis i beneficjentom kompleksowej i trwałej ochrony Komisja powinna utrzymać i uwzględnić inne mechanizmy ochrony i przepisy prawne, które już funkcjonują; uważa, że ubezpieczeniowy system gwarancyjny powinien być uruchamiany w sytuacji, gdy inne mechanizmy ochrony zawiodły;

5. uważa, że podstawą przyszłych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinna być zasada macierzystego państwa członkowskiego, zwłaszcza w przypadku transgranicznych oddziałów zakładów ubezpieczeniowych, pod warunkiem że państwa członkowskie zapewniają wysoki i równy stopień ochrony konsumentów wszystkim osobom fizycznym – czy to posiadaczom polis, czy też innym beneficjentom – objętym wszelkimi rodzajami konsumenckich umów ubezpieczeniowych (na życie lub innych);

6. zauważa, że nie istnieje system gwarancji dla emerytur w ramach drugiego filaru, zarządzanych przez fundusze emerytalne, a jednocześnie ubezpieczyciele wypłacający emerytury podlegaliby ubezpieczeniowemu systemowi gwarancyjnemu; nalega w związku z tym, by produkty drugiego filaru funduszy emerytalnych były objęte odmiennymi i oddzielnymi systemami, co doprowadzi do równego poziomu ochrony wszystkich emerytów;

7. domaga się, aby informacje udzielane konsumentom w przypadku niewypłacalności firmy ubezpieczeniowej były łatwo dostępne, wyczerpujące i łatwo zrozumiałe oraz aby wskazywały podmiot, do którego konsumenci powinni się zwrócić z roszczeniami lub zapytaniami; jest przekonany, że utworzenie jednego punktu kontaktowego dla wszystkich systemów gwarancji lub rekompensat finansowych sprawiłoby, że istniejące przepisy byłyby rzeczywiście korzystne dla konsumentów, zwłaszcza w odniesieniu do udzielania informacji oraz ułatwiania transgranicznych kontaktów i płatności;

8. podkreśla, że należy poprawić stan wiedzy konsumentów na temat usług finansowych i

związanego z nimi ryzyka; w związku z tym proponuje wprowadzenie w przypadku polis ubezpieczeniowych mechanizmu podobnego do europejskiego znormalizowanego arkusza informacyjnego (ESIS), który obejmowałby jasne i obowiązkowe ostrzeżenia przed ryzykiem związanym ze złożonymi produktami inwestycyjnymi powiązanymi z ubezpieczeniem oraz informacje o istnieniu ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego powiązanego z konkretnym organem krajowym w celu ułatwienia posiadaczowi polisy zrozumienia produktów ubezpieczeniowych i umożliwienia mu dostępu do wszelkich istotnych informacji;

9. uważa, że w celu zagwarantowania wysokiego stopnia ochrony konsumentów w przypadku upadłości ubezpieczyciela europejskie ramy dotyczące ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinny dawać możliwość wyboru między rekompensatą finansową za poniesione szkody a kontynuacją umów ubezpieczeniowych poprzez przeniesienie portfela oraz że ta druga opcja powinna być preferowana, dzięki czemu posiadacz polisy w żadnym wypadku nie utraci praw ani przywilejów wynikających z polisy ubezpieczeniowej; zaleca rozważenie możliwości ustalenia limitu odszkodowania w przypadku ubezpieczeń nieobowiązkowych przy jednoczesnym zagwarantowaniu maksymalnej stawki odszkodowania w przypadku ubezpieczeń obowiązkowych;

10. zauważa, że na licznych rynkach ubezpieczeń w UE limity rekompensat dotyczące podobnych ubezpieczeń i bankowych produktów inwestycyjnych nie są zbliżone; uważa, że Komisja powinna zadbać o to, aby w takich przypadkach posiadacze produktów inwestycyjnych powiązanych z ubezpieczeniem, sprzedanych im przez zakłady ubezpieczeń, mogli korzystać z takiego samego poziomu ochrony, jaki ma zastosowanie do depozytów bankowych i funduszy inwestycyjnych;

11. jest zdania, że warunki finansowania ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinny się opierać zarówno na zasadzie finansowania ex ante – przy czym zakłada się szczegółową ocenę skutków – jak i finansowania ex post oraz że potrzebna jest szersza debata na szczeblu europejskim, aby zagwarantować, że środki ex ante będą wyznaczone na rozsądnym poziomie (wartość procentowa), który będzie korzystny dla konsumenta i niezbyt uciążliwy dla ubezpieczyciela; przyznaje, że środki rezerwowe ex ante byłyby korzystne dla towarzystw ubezpieczeniowych, ponieważ zachęcałyby do dobrego zarządzania ryzykiem biznesowym;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia wsparcia na rzecz skutecznego zarządzania ubezpieczeniowymi systemami gwarancyjnymi i nadzoru nad nimi przez właściwe organy państw członkowskich i Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, a także do zacieśnienia współpracy między organami krajowymi a Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych w celu zagwarantowania spójności podejść ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych; domaga się, aby krajowe systemy nadzoru zatwierdzone przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych sprawdzały, czy ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne są w stanie poradzić sobie z upadkiem jednej firmy ubezpieczeniowej lub ich większej liczby oraz aby ułatwiały wymianę informacji i sprawdzonych praktyk;

13. przyznaje, że kwestie związane z koncentracją rynku mogą ograniczyć zdolność

ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych do uwzględniania wszystkich roszczeń ubezpieczających wynikających z upadłości jednego lub kilku ubezpieczycieli; uważa, że należy unikać wprowadzania takich przepisów dotyczących ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, które mogłyby prowadzić do dalszych ograniczeń na skoncentrowanych rynkach.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	13.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 34 –: 0 0: 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pablo Arias Echeverría, Adam Bielan, Lara Comi, Anna Maria Corazza Bildt, António Fernando Correia De Campos, Jürgen Creutzmann, Christian Engström, Evelyne Gebhardt, Louis Grech, Małgorzata Handzlik, Iliana Ivanova, Philippe Juvin, Sandra Kalniete, Eija-Riitta Korhola, Edvard Kožušník, Kurt Lechner, Toine Manders, Mitro Repo, Robert Rochefort, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Matteo Salvini, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Eva-Britt Svensson, Róża Gräfin von Thun und Hohenstein, Kyriacos Triantaphyllides, Emilie Turunen, Bernadette Vergnaud, Barbara Weiler
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Ashley Fox, María Irigoyen Pérez, Constance Le Grip, Pier Antonio Panzeri, Konstantinos Poupakis, Sylvana Rapti, Olle Schmidt

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	15.6.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 37 –: 0 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Sharon Bowles, Udo Bullmann, Pascal Canfin, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaş, Leonardo Domenici, Diogo Feio, Elisa Ferreira, Ildikó Gáll-Pelcz, José Manuel García-Margallo y Marfil, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Gunnar Hökmark, Wolf Klinz, Jürgen Klute, Philippe Lamberts, Werner Langen, Astrid Lulling, Arlene McCarthy, Ivari Padar, Alfredo Pallone, Anni Podimata, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Edward Scicluna, Peter Simon, Peter Skinner, Theodor Dumitru Stolojan, Ivo Strejček, Kay Swinburne, Marianne Thyssen, Ramon Tremosa i Balcells, Corien Wortmann-Kool
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	David Casa, Ashley Fox, Thomas Mann